



Lieve familie en vrienden,

Alweer een Nieuwsbrief?! zult u denken. Ja alweer, ik had toch gezegd dat ik het tempo op ging schroeven? Opdat jullie het donatie tempo ook wat gaan opschroeven ;-). Want volgens Annelies ben ik de boel aan het voorfinancieren en is er niet genoeg in kas om mij terug te betalen.

Eerst maar even bijpraten.

We hebben een nieuwe president in Tanzania: Mr. Kikwete. En als we hem mogen geloven, gaan er op korte termijn goeie dingen gebeuren. Een bemoedigende ontwikkeling is al dat hij sport én gehandicapten in zijn top-10 van prioriteiten heeft gezet.

Sport op de lagere school was voorheen slechts onderdeel van een leervak met heel veel andere onderwerpen. Maar in het nieuwe leerplan is sport nu verheven tot een opzichzelfstaand vak. Ik probeer er nu alleen achter te komen hoe ze dit gaan implementeren. Vorige week was er al een seminar georganiseerd door het Ministerie van Onderwijs waar het nieuwe leerplan werd toegelicht. De aanwezigen (voornamelijk teachers) moeten met deze informatie nu zelf workshops gaan organiseren in hun eigen district. Op de lerarenopleidingen wordt alleen verteld waarom sport zo belangrijk is voor de ontwikkeling van het kind, en moeten de regels van alle sporten uit het hoofd worden geleerd. Maar er komt geen

praktijkles aan te pas! Met als gevolg dat een handjevol enthousiaste leraren misschien de kinderen een keer achter de bal laten draven op het voetbalveld, maar van sport onderwijs is geen sprake.

Een staaltje daadkracht van onze president (of een 'kort door de bocht'-actie) was toen hij een spontaan werkbezoek bracht aan de office van de magistraat (politie-rechter). De magistraat zelf was niet ter plekke en niemand wist waar hij was. De president vroeg zijn telefoonnummer aan de deputy magistraat, die er wel was. Volgens de geruchten ging het gesprek als volgt:

Magistraat: "Hallo?"

President: "Hallo ik ben op je kantoor, kun je even komen?"

Magistraat: "Wie ben je dan?"

President: "Je baas, ik wil dat je nu komt!"

Magistraat: "Ha ha, mijn baas! Dat kan helemaal niet want IK ben de baas."

Toen gaf de president de telefoon aan de deputy die de magistraat voorzichtig vertelde dat ie zojuist met de president had gesproken...

Binnen enkele minuten was de magistraat op z'n kantoor (riekend naar lokaal gestookte jenever), waar de president hem rustig 1 voor 1 zijn epauletten met zijn rang afnam en bij de deputy op zijn schouders bevestigden: "Zo, en nu ben jij hier de baas."

Een slecht bericht is dat er al een aantal doden zijn gevallen als gevolg van de aanhoudende droogte. Het regenseizoen laat te lang op zich wachten. In Arusha mogen we niet klagen. Er valt bijna iedere dag wel een bui, dus men is begonnen met het



planten van maïs. Maïspap is dagelijkse kost hier, dus iedereen heeft een stukkie land waar hij maïs op verbouwt. Maar in de gebieden waar het land droog ligt, en waar de maïs voorraden inmiddels op zijn, zijn ze nu afhankelijk van voedseldonaties. En wat je dan vaak ziet is dat de machthebbers die verantwoordelijk zijn voor de voedsel distributie daar hun slaatje uit slaan en de gedoneerde maïs gaan verkopen, ipv het uit te delen aan de armen.

En in sommige droge gebieden kunnen de mensen ook geen drinkwater meer vinden. Mensen graven diepe putten om een paar bekertjes bruin water omhoog te halen. Ze krijgen soms maïs en bonen uitgereikt, maar waar moeten ze dat in koken?

De situatie in Malawi en sommige delen van Kenia is nog nijpender. Sommige gezinnen van kinderen die het AKF steunt kunnen nauwelijks het hoofd 'boven water' houden. Als het AKF in ieder geval hun studerende kinderen steunt, is dat al een last minder.

Een ander effect van de droogte is dat er geen elektriciteit opgewekt kan worden. Want hoe paradoxaal het ook klinkt, zo'n door droogte geteisterd land als Tanzania is afhankelijk van hydro-energie!

De afgelopen weken was de elektriciteit hier op rantsoen. Het wordt te pas en te onpas afgesloten. Eerst leek het te komen door de aanhoudende droogte, maar het is nog veel erger. De grote turbines in de centrale zijn aan vervanging toe. Die

moeten uit het buitenland komen en dat kan nog wel een paar maanden duren!!! Dus om 7 's ochtends wordt de elektriciteit afgesloten en dan komt het (meestal) 's avonds rond 9 uur weer terug. Ik heb nu een gasfornuis gekocht, en we koken en eten bij kaarslicht en gaan dan maar met de kippen op stok. Iedere dag een kouwe douche (electrische boiler) en warm bier!

Maar het grootste probleem is dat ik thuis niet op mijn computer kan werken. Help! Ik moet rapporten schrijven! Ik ga soms maar met mijn laptop naar het kantoor van Africaonline in de stad waar ze een generator hebben. Maar het vereist veel planning en onrust (bij mij). De mensen om me heen liggen er niet wakker van: ze hebben geen koelkast, werken niet met een computer en hadden al nooit elektriciteit. En ze koken gewoon op houtvuur.

Op dit moment zijn we op tournee langs 40 scholen om de evaluatie van ons sportproject voor te bereiden. We hebben de afgelopen week 10 scholen in Tanga bezocht, twee per dag. Ik heb vooraf alle scholen een brief gestuurd om ze te laten weten wanneer ik kom en of ze alvast een aantal vragen kunnen beantwoorden op papier: welke materialen ze van ons hebben ontvangen, welke activiteiten ze hebben opgezet in de school met geld van Terre des Hommes en welke workshops ze hebben bijgewoond, etc.

Tijdens het bezoek vraag ik ze dan wat ze zich nog herinneren van de workshop, welke spelen ze nog steeds



gebruiken en wanneer ze voor het laatst sport hebben gegeven, en wie gaf er les en wat dan wel. Ondertussen interviewt mijn assistent Perfect een aantal leerlingen. Wie geeft jullie sportles? Wanneer was de laatste keer? Wat hebben jullie toen gedaan? Soms valt de teacher dan door de mand want zijn verhaal komt niet overeen met dat van de kinderen. En wij weten dat alleen kinderen en dronkenlui de waarheid spreken...

De kinderen van doven en blinden scholen geven goede informatie. Maar van de geestelijk gehandicapte kinderen krijgen we soms antwoorden waar we niet veel mee kunnen. "Wat vind je leuk op school?" Pap eten, spelletjes, wiskunde". Wat vind je niet leuk aan school? "Als het regent als ik naar school loop, want dan word ik nat. Of als ik val."

En ik vraag de teachers ook of ik de materialen mag zien die ze van ons hebben ontvangen. Soms liggen alle spelletjes nog keurig in het plastic ergens in een kast... (2 scholen!)

Enfin, vrijdag avond thuis gekomen uit Lushoto. Zaterdag en vandaag, zondag, hadden we zowaar elektriciteit. Blijkbaar vinden de grote bazen het belangrijker dat ze in het weekend tv kunnen kijken dan dat er gewerkt wordt door de week.

Vandaag ben ik naar de begrafenis van de vader van mijn huisbazin geweest, samen met Asha (mijn meisje voor halve dagen). Tante Gre, u kent hem wel, de vader van Lilian, waar we een keer uitgenodigd zijn. Er waren ongeveer 1000 mensen! Het was dan ook een erg aimabele man.

Zijn zoons (tweeling) zongen een heel vrolijk moppie met gitaar in de kerk. Ook de pastoor had er zin in en de lachers op zijn hand. Het was eigenlijk gewoon een gezellige begrafenis!

Ik wil jullie nog deelgenoot maken van een brief die ik ontving van een alleenstaande moeder, wiens 2 kinderen het AKF steunt op de middelbare school:

*Goodafternoon Anne,*

*I am very glad today, and would like to share my happiness with you.*

*My daughter Midvent has passed so well in her examinations; she scored Division I of 15 points. I extend my sincere gratitudes to you personally and all other people who have made my daughter pass so well. Thank you, may The Almighty God Bless you.*

*Warm regards,  
Clara Kanza*

Daar doen we het toch allemaal voor mensen, wat blijdschap brengen, verlichting van lasten in moeilijke tijden en mogelijkheden vergroten voor kinderen om een basis te verwerven (je school afmaken). Voor ons zo normaal in Nederland waar alles zo goed geregeld is, maar in Tanzania, Kenia en Malawi een groot goed, weggelegd voor a lucky few. Wist u dat minder dan 10% van de kinderen in Tanzania naar de middelbare school gaat? Enerzijds omdat er niet genoeg scholen zijn, anderzijds omdat de ouders het niet op kunnen brengen.

Tenslotte nog dit:



Matthias, die blinde jongen over wie ik schreef in de laatste nieuwsbrief, heeft een sponsor gekregen via de Soroptimisten (een soort Lions-groep waar Boudien deel van uitmaakt). Inmiddels zijn er nog drie blinde jongens van dezelfde school die mij ook benaderd hebben voor sponsoring. Ze zijn dan wel blind maar de oortjes doen het des te beter... Ik hou de boot een beetje af want ik mag niet meer voorfinancieren van Annelies. Twee jongens vragen om schoolgeld voor de middelbare school (80 Euro per jaar) en de derde om door te studeren voor klas 5 en 6 op een andere school. Mocht je interesse hebben dan kun je Annelies of mij mailen en het geld via AKF overmaken.

Veel liefs, Anne

